

somt, hvorvidt denne Bestemmelse er hensigtsmæssig. Værnepligtloven § 40 omhandler nemlig saadanne borgerlige Corpser, som i Krigstid kunne anvendes til at modstaae fjendtlige Overfald, og som i Fredstid staae under Krigsbestyrelsens Tilsyn, det forekommer mig snarere, man maatte bestemme, at Alle, som vare udfkrevne til Trainfudfkeclassen, skulde, naar de ikke bleve anvendte i denne Klasse, ind i de borgerlige Corpser. En anden Sag er det, hvis der i Lovforslagets § 10 sigtes til Kongens Livcorps, thi saa kan jeg ikke nægte, at jeg troer, det ikke bør vedblive at være saaledes, som det hidtil har været, og den ærede Justitsminister har ogsaa tidligere yttret, at der er paatænkt en Forandring i saa Henseende.

§§ 11 og 12 handle om Søkrigstjenesten. Hvad der staaer i § 11, er ikke forskjelligt fra, hvad der nu ved de bestaaende Love og Anordninger er fastsat; i § 12 forekommer der derimod nogle nye Bestemmelser, men da jeg veed, at den høitærede Justitsminister har udarbejdet et Lovforslag med Hensyn til Udskrivningen til Søkrigstjenesten, skal jeg kun med Hensyn til, at det i § 12 hedder, at Søsesionerne skulle „holde det 22aarige Mandstabs til at møde ved Sæsionen“, bemærke, at man stedse fra Marineministeriet faaer opgivet, hvormange Heelbefarne, Halvbefarne, Søvante og Usovante der skulle udfskrives, men naar man skal holde sig strengt til 22 Aars Alderen, kan man ikke opfylde dette Forlangende, idet der kan være mange Heels og Halvbefarne, som ere yngre end 22 Aar, og mange 22aarige, navnlig her i Kjøbenhavn, som man aldeles ikke kan bruge, navnlig ikke som Heelbefaren eller Halvbefaren. Der er desuden mange Søvante og Usovante, som melde sig frivillig, og naar man udfkrev alle 22aarige, vilde Marinen være i Forlegenhed med dem. Det skulde nu glæde mig meget, om dette Forslag atter kunde komme for, saasnart Rigsdagen paa ny kommer sammen, og jeg vilde blot ønske, at den ærede Forslagsstiller endnu vilde udvide det noget, thi der kunde efter min Formening ønskes endnu flere Forandringer i og Tillæg til Værnepligtloven end de her foreslaaede. Jeg vil

saaledes tillade mig at gøre opmærksom paa en Forandring, som idetmindste vil være Criminal- og Politiretten i Kjøbenhavn, ligesom ogsaa de øvrige Politiretter, meget hjærførem; det er i Værnepligtloven bestemt, at alle Mulfter, som idømmes efter flere af dens §§er, navnlig §§ 9, 18, 25 og 38, blive idømte ved Politiretterne; hvis disse Mulfter istedet derfor kunde idømmes ved Sæsionerne, vilde der spares megen Uleilighed for de nævnte Retter, uden at det vilde være til synderlig Besvær for Sæsionerne. Nogle andre Bestemmelser kunde ogsaa ønskes indførte, f. Ex. en Bestemmelse om, at Officerer, Underofficerer og Menige, der have paataget sig fast militair Tjeneste, skulle, saalange de staae i Hæren, være frie for at møde og behandles ved Sæsionen; der staaer ikke Noget derom i Værnepligtloven, og det forlanges heller ikke i Praxis, men det skædede dog ikke, at det udtrykkelig var bestemt. En Bestemmelse om, at en Officer, der ikke er antaget til stadig Tjeneste, altsaa en Reserveofficer, kun kan opfylde sin Værnepligt med 16 Aars Tjeneste, forekommer mig at ville være hensigtsmæssig. I Værnepligtlovens § 25 er det bestemt, at naar Noget udebliver 3 Gange fra Sæsionen, straffes han med 4 Aars stadig Garnisonstjeneste; dette forekommer mig at være en altfor haard Bestemmelse, især da Udeblivelsen i de fleste Tilfælde ikke er fremkaldt ved Hensigten om at unddrage sig Værnepligten, men ved Ligegyldighed og Sløvhed; efter 2 à 3 Aars Forløb blive Vedkommende i Almindelighed benaadede, men jeg mener dog, at en kortere Tid vilde være tilstrækkelig. Der er i Praxis opstaaet Tvivl om, hvorvidt en Værnepligtig kunde anses for at have lovligt Forsald, naar han opholdt sig i Vestindien, Island, Færøerne eller Grønland, hvorom der ikke findes nogen Bestemmelse i Loven. Jeg har rigtignok altid troet, at det var lovligt Forsald, men det kunde dog vistnok være godt, om der for Fremtiden ogsaa blev truffen en udtrykkelig Bestemmelse derom, ligesom ogsaa om, at Søværnepligtige, der have Interimspatent, maatte, naar de vare i Bart og paa den Maade forhindrede fra at møde ved Sæsionen, anses for at have lovligt Forsald; dette er ikke Tilfældet nu, men